

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 maja 2017 r.,

sprawy **R. J.**

skazanego z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 28 września 2016 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 stycznia 2016 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,

**2. zwolnić skazanego R. J. od kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 15 stycznia 2016 r., uznał
oskarżonego R. J. za winnego popełnienia czynu:

I. z art. 190 a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k. i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 190a § 1 k.k. w
zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

II. z art. 157 § 2 k.k. i za to skazał go i wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia
wolności;

III. z art. 124 k.w. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie przeciwko oskarżonemu o ten czyn umorzył z uwagi na przedawnienie jego karalności;

IV. z art. 245 k.k. i za to skazał go i wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

V. z art. 190 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności w pkt I, II, IV i V Sąd połączył i wymierzył karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając jednocześnie na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20.05.2014 r. do 15.05.2015 r. z zaokrągleniem do pełnych dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. J. na 5 lat środek karny w postaci obowiązku powstrzymywania się od kontaktowania się z M. J. i zakazu zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów – kontrolowany w systemie dozoru elektronicznego, za wyjątkiem wypadku gdyby do kontaktu lub spotkania miało dojść z inicjatywy M.J.

Obrońca oskarżonego we wniesionej na jego korzyść apelacji podniósł zarzuty:

1. obraży art. 7 w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez:

- a) uznanie, iż w ramach czynu określonego w pkt I wyroku oskarżony nadsyłał do M. J. wiadomości tekstowe mające na celu nękanie pokrzywdzonej, pomimo, iż materiał dowodowy składał się wyłącznie z dostarczonej przez pokrzywdzoną części korespondencji między stronami zawierającej wiadomości od oskarżonego,
- b) brak należytego rozważenia w ramach czynu określonego w pkt II wyroku okoliczności towarzyszących, a to faktu, iż miał on miejsce w trakcie ostrej kłótni małżeńskiej oraz faktu sprowokowania go przez pokrzywdzoną, która jako pierwsza dopuściła się fizycznej agresji podczas tego zajścia,

2. naruszenia art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez:

- a) ustalenie wbrew zebranemu materiałowi dowodowemu, a zwłaszcza zeznaniom świadka B. L. i A. J., iż utrata przez pokrzywdzoną pracy spowodowana była zachowaniem oskarżonego,

b) uznanie, iż oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną i głęboko zdemoralizowaną, pomimo braku dostatecznych przesłanek do tak kategorycznego twierdzenia,

3. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na braku uwzględnienia przy ustalaniu stopnia winy właściwości psychicznych oskarżonego, a to stwierdzonej przez biegłych i dostrzeżonych przez Sąd: nieprawidłowo ukształtowanej osobowości, braku równowagi emocjonalnej co powoduje wahania nastroju, trudności z modulowaniem relacji emocjonalnych, które mogą być niewspółmierne do działającego bodźca, skutkujących przyjęciem znacznego stopnia winy w odniesieniu do popełnionych czynów.

Obróńca wobec uchybień określonych w pkt. 2 b) i 3 zarzucił także naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej do zarzucanych czynów.

Na zakończenie Autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 28 września 2016 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca skazanego, który zaskarżając na jego korzyść wyrok Sądu odwoławczego podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa formalnego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 41 § 1 k.p.k., „bowiem istniała okoliczność która uzasadniała wątpliwość co do obiektywizmu Sądu I instancji, a polegająca na przyjęciu jako istotnego materiału dowodowego obserwacji i spostrzeżeń zachowania skazanego poza rozprawą główną przez Przewodniczącego co dało podstawę do ocen wyjaśnień skazanego i pozbawienie ich z tego powodu waloru wiarygodności”. W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie „zaskarżonych wyroków Sądu Okręgowego i Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego R. J. kasacja jawi się, jako oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Brak podstaw do podzielenia wywodów obrońcy skazanego co do naruszenia przepisu art. 41 § 1 k.p.k. sprowadza się do następujących kwestii:

1. powołany przepis reguluje instytucję wyłączenia sędziego na wniosek strony lub z inicjatywy samego sędziego (brak podstaw do uznania sędziego za *iudex inhabilis* w rozumieniu art. 40 k.p.k.);
2. z analizy akt wynika, iż sędzia orzekający w Sądzie pierwszej instancji nie składał wniosku o wyłączenie w trybie art. 41 k.p.k.;
3. również takiej inicjatywy nie wykazał obrońca skazanego i nie wskazał na naruszenie art. 41 k.p.k. w apelacji, skoro do naruszenia doszło, jak podnosi w kasacji, na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji;
4. kasacja nie zawiera zarzutu obrazy przez Sąd odwoławczy art. 440 k.p.k., nakazującego rozpoznanie środka odwoławczego niezależnie od granic zaskarżenia i podnoszonych zarzutów.

Ponadto, wbrew nakazowi wynikającemu z art. 519 i 523 k.p.k., w kasacji nie podniesiono żadnego zarzutu odnoszącego się do prawidłowości postępowania przez Sądem Okręgowym i nie wskazano na zaistnienie bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia z art. 439 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.